

Brödernas sista resa

Vännerna på Sjötorp förstod att det var hög tid att ge sig av. Den gula flyttbussen blev klar väldigt fort.

Den var nu omgjord med ett stall för Sonja.

Men först måste vissa spår städas bort.

Gumilla tog revolvem ur den dödes hand.

Hon lade den försiktigt på verandan, där hon glömde bort den.

Sedan klädde hon sig i regnrock och gummihandskar och spolade bort bajsset från bussen.

När Hinken var ren stoppade Benny och Julius in honom under baksätet på Mustangen, hans egen bil. Hinken borde inte ha fått plats, men nu var han ju prydligt tillplattad.

Julius Jonsson satte sig bakom ratten i Mustangen och körde i väg. Benny kom efter i Gunillas Passat.

Deras plan var att köra till en öde plats där de kunde dränka Mustangen i bensin och tända på. På det sättet skulle alla ledtrådar försvinna. Men först måste de köpa en dunk med bensin.

Därför körde Julius och Benny till Braås där de stannade vid en bensinstation.

När Julius och Benny var inne i butikken kom Hinkens lillebror och hans kompisar åkande.

- Wow, kollal! sa Hinkens lillebror och pekade.

En ny Ford Mustang med en V8-motor var något mycket ovanligt i lilla Braås. Det tog inte mer än en sekund för Hinkens lillebror och hans kompisar att sno bilen. Lillebrodern satte sig bakom ratten, utan att ha en aning om att hans storebror låg tillplattad under baksätet.

- Vilken idiot! Nycklarna sitter kvar i låset, skrottade han och startade Mustangen.

Benny och Julius kom ut från butiken. De tittade sig förvånat omkring.

- Ställde jag inte Mustangen här? sa Julius.

- Jo, precis här ställde du bilen, sa Benny.

- Har vi problem nu? sa Julius.

- Nu har vi problem, sa Benny.

De satte sig båda i bilen som var kvar, den röda Passaten, och åkte tillbaka till Sjötorp.

Mustangen var svårt med gula fartränder över taket. Den var en verklig skönhets. Hinkens lillebror och hans kamrater skulle få mycket betalt för bilen. Knappt fem minuter efter stölden stod den gömd i ett garage.

Redan nästa dag bytte killarna ut registreringsskytten. Sedan lät de en kille köra över bilen till en luga i Lettland på andra sidan Östersjön. Det som sedan brukade hända var att letterna fixade falska papper på bilen. På det sättet blev bilen laglig och kunde säljas vidare. Men den här gången gick det annorlunda. Bilen från svenskarna började lukta illa medan den stod i sitt garage i Riga.

Chefen för garaget undersökte bilen närmare. Han upptäckte då att det låg ett lik under bilens baksäte. Rasande slet han bort alla registreringsskyltar och började förstöra den fina Mustangen. Han slutade inte förrän bilen var helt värdelös. Sedan letade han upp ett fyllo på en parkbänk. Han bad fyllot ta vraket till bilskroten. Som tack för hjälpen fick fyllot en kasse med vinflaskor.

Den gula bussen

Chefen för *Never Again* kastade sig in i sin bil, en BMW av nyaste modell, och körde mot Småland. Skulle han hitta Bullen? Kunde han vara så korkad att han snott väskan? Och vad hade hänt med Hinken?

Chefen hade ingen aning om att en bil med två poliser körde efter honom.

Om han vetat skulle han inte ha kört så fort.

Poliserna som följde kollade upp antalet trafikbrott. De kom fram till att mannen i BMW:n inte borde få tillbaka sitt körkort på de närmaste fyra hundra åren.

Färden gick förbi Åseda. Där tog kommissarie Aronsson över skuggningen av bilen. Men Gerdin körde så snabbt att Aronsson hade svårt att hänga med. Det gällde ju att hålla ett visst avstånd så att Gerdin inte märkte att han var förföljd. Efter en kurva var BMW:n plötsligt försvunnen. Aronsson sänkte farten, kände svetten i pannan.

Gerdin måste ha svängt av någonstans, tänkte han och vände bilen. Snart hittade han en avtagsväg.

Sjötorp stod det på en brevlåda.

Chefen Gerdin använde sig av en gps-sändare, som visade den exakta vägen till Sjötorp. Just när han svängde in på den lilla vägen såg han en stor gul buss komma mot honom. Hur skulle han göra nu? Vilka fanns i bussen? Och vem eller vilka fanns kvar på Sjötorp?

Chefen bestämde sig för att låta bussen åka förbi. I stället vek han av och körde nerför en slingrig väg som ledde fram till en gårdsplan. Där fanns ett hus, en lada och en sjöbod. Men ingen Hinken. Ingen Bulten. Ingen gamla. Och ingen grå resväska på hjul. Däremot stod en röd Passat och en silverfärgad Mercedes gömda bakom ladan.

- Rätt ställe, sa Chefen till sig själv.

Han bestämde sig för att köra ikapp bussen. Det skulle inte ta många minuter.

Chefen satte sig i bilen. Uppe vid brevlådan svängde han vänster precis som bussen hade gjort. Den blå Volvon som närmade sig från andra hållet brydde sig Chefen inte om.

Kommissarie Aronsson blev lättad över att ha hittat Gerdin igen, men sedan insåg han att han var chanslös mot den snabba BMW:n.

88

Han bestämde sig för att titta till stället där Gerdin varit och vänt.

Aronsson rullade in framför det röda huset, nio timmar efter Hinkens Ford Mustang och bara några minuter efter Gerdins BMW. Han tittade sig omkring. Strax hittade han Mercedesen och ytterligare en bil bakom ladan. Men den kanske mest intressanta upptäckten var en revolver som låg på husets veranda. Vad gjorde den där?

Vems fingeravtryck fanns på den?

Kommissarie Aronsson gissade på Hinken Hulténs.

I köket hittade han kvällstidningar med dagens datum. Flykten skedde alltså tidigare samma dag. På bordet låg ett papper som väckte kommissariens intresse.

På pappret stod att Gunilla Björklund blivit ägare till en gul Scania, årsmodell 1992.

- Är ni ute och åker buss? sa kommissarien till sig själv.

Den gula flyttbussen rullade sakta framåt. Sällskapet lämnade Sjötorp halv sex på kvällen. Benny, som var nästan trafikskollärare, körde. Bakom bussen låg en BMW och tryckte. På den smala vägen hade Chefen ingen chans att ta sig förbi.

Sällskapet i bussen var lyckligt ovetande om att *Never Again*-ledaren förföljde dem.

89

De diskuterade vart de skulle åka.

De behövde hitta ett ställe där de kunde hålla sig gömda i några veckor.

De hade ju tänkt gömma sig på Sjötorp, om inte den där busen hade dykt upp och Sonja satt sig på honom.

Men vart skulle de ta vägen? Ingen av dem hade särskilt mycket släkt eller många vänner. Allan sa att alla hans vänner var döda vid det här laget.

Julius sa att han inte hade några vänner, bara ovänner. Gunilla förklarade att hon hållit sig undan folk sedan hon fick en elefant i ladan.

- Du då, Benny? sa Julius.

Benny var tyst en stund. Sedan sa han:

- Jag har en bror, men ...

Benny tvekade.

Sedan började han berätta om sin storebror Bosse, och varför bröderna inte hade träffats på trettio år.

Det var en sorglig historia, som kanske skulle kunna sluta lyckligt.

Benny och Bosse – arvsvästen

Benny och Bosse hade en farbror som jobbade jämt. Han sålde allt från husvagnar till grus.

Någon egen familj hade han aldrig tid att skaffa.

Benny och Bosse var tonåringar när släktingen dog.

En advokat hörde av sig och berättade att de ärvt en massa pengar. Det visade sig att farbrodern hade blivit rik på sina affärer.

Men det var inte bara att plocka ut pengarna.

För att få dem måste både Benny och Bosse först skaffa sig en högre utbildning.

Pojkarna mindes då vad farbrodern brukade säga:

- *Se till att skaffa er en ordentlig utbildning,*

så att ni inte blir som jag!

Pojkarna skulle få månadspeng under studietiden men de fick inte hoppa av studierna för då skulle månadspengen dras in.

Bosse och Benny anmälde sig till en sju veckor lång svetsutbildning.

Det var kanske inte vad deras farbror hade tänkt.

Men advokaten sa ja, och de började på kursen.

Efter ett par veckor kom Benny på att han inte ville bli svetsare. Han hade alltid gillat blommor, och började studera växtlära i stället.

När Bosse var klar med svetsutbildningen fick han inte ett öre från arvet, eftersom Benny fortfarande studerade. Han fick inte heller någon månadspeng, eftersom han var klar med sin utbildning.

Bröderna hade alltid bråkat med varandra. Bosse tyckte att han hade rätt att bestämma allt, eftersom han var storebror. Han hade svårt att ta att lillebror Benny var den smartare av dem.

En kväll när Bosse blev full slog han sönder Bennys nya motorcykel.

Efter det var det slut på all broderskärlek.

Bosse tog efter sin farbror, och började göra skumma affärer för att kunna försörja sig. Benny i sin tur slutade aldrig att studera. Det var en hämnd mot storebrodern. Benny klarade sig gott på månadspengen. Han hoppade av varje utbildning strax före examen och började studera något nytt. Det var därför han var nästan veterinär, nästan bilskollärare, nästan litteraturvetare och nästan mycket annat.

92

Samtidigt fick hans bror vänta på sina pengar.

Så där höll Benny på i trettio år, tills arvspengarna var slut. Det skulle inte bli fler månadsutbetalningar. Inte heller några ärvda pengar.

Pengarna var slut och Benny hade plötsligt blivit tvungen att skaffa sig ett jobb. Det skulle bli lätt, trodde Benny, han hade ju studerat så mycket.

Problemet var att han inte hade någon examen. Inget sjukhus ville ha en nästan läkare, ingen körskola ville ha en nästan körskollärare.

Det var då Benny köpte gatuköket i Åkers Styckebruk för en billig penning. Sedan kom två gubbar förbi och köpte korv; Julius Jonsson och Allan Karlsson, och plötsligt var Benny privatchaufför.

* * *

Benny tog fram mobiltelefonen och ringde till sin storebror Bosse.

Denne förklarade att han hade hagebössan laddad. Lillebror var hemskt välkommen på besök om han ville bli skjuten i röven, sa han.

- Det har jag ingen längtan efter, sa Benny. Men jag kommer gärna förbi och betalar min skuld. Jag tar några vänner med mig.

93

- Hur mycket pengar har du? frågade Bosse.
- Vad sägs om tre miljoner? sa Benny.

Bosse var tyst en stund.

- Vad sägs om fyra? prövade han.

Fast nu hade Benny bestämt att storebror aldrig mer skulle få köra med honom så han sa:

- Vi kan ta in på hotell, om du tycker att vi är till besvär.

Bosse svarade att Benny aldrig varit till något besvär.

Han och hans vänner var hjärtligt välkomna.

Benny fick en vägbeskrivning till Klockaregård, broderns ställe i Västergötland. Resan dit skulle ta några timmar. Allt tycktes ordna sig.

Och nu blev vägen äntligen bred och rak.

Den levande döingen

Äntligen, tänkte Chefen och trampade på gasen. I tio minuter hade han suttit fast bakom bussen. Samtidigt började bensinen ta slut.

Chefen hade inte tankat sedan Stockholm.

Mardrömmen var att få slut på bensin

och bli tvungen att stanna

och se bussen försvinna i fjärran.

Kanske med Bulden och Hinken och pengarna ...

Chefen hade bara en sak att göra:

att få bussen att stanna. Han gassade för fullt och på en sekund var han förbi bussen.

Han fortsatte hundrafemtio meter till innan han tvärbrömsade och ställde bilen över vägen.

Sedan plockade han fram revolvern och gjorde sig redo att ta över bussen och resväskan med pengar.

Chefen hade hela tiden räknat med att bussen skulle stanna. Ingen normal människa vill väl krocka och riskera livet.

Men Chefen räknade inte med att det skulle finnas en elefant på några ton i bussen ...

Benny gjorde sitt bästa för att undvika en krock. Men det gick inte. Bromssträckan var för lång. Den femton ton tunga bussen med elefant och allt körde rakt in i bilen som stod tvärs över vägen. Bilen for tre meter i luften och tjugo meter bort, där den landade hårt mot en gammal gran.

- Där rök nog bov nummer tre, gissade Julius.

Bussens passagerare gick fram till bilvraket.

Hängande över ratten, misstänkt död,

satt en man som de inte kände igen.

Nog var han en buse alltid,

för han hade en revolver i handen.

Benny tyckte att det kunde räcka med att ha ihjäl en buse om dagen. I dag var de uppe i två och klockan var inte ens sex på kvällen. Gunilla i sin tur började skälla ut döingen.

- Hur kunde du vara så in i helvete korkad att du ställde dig mitt på vägen framför en buss?

Döingen svarade med att rossla svagt och röra på ena benet.

Kommissarie Aronsson körde åt samma håll som Gerdins BMW. Han trodde inte att han skulle hinna ikapp bilen. Men det kunde ju dyka upp något intressant på vägen. Det gjorde det också.

Det intressanta var en totalkvaddad BMW.

Först tänkte Aronsson att Gerdin kört av vägen, så bråttom som han hade. Men sedan kom han på andra tankar. Bilen var nämligen tom, och det var fullt med blod runt förarsätet.

Dessutom var bilens högra sida kraftigt intryckt.

Det syntes tydliga spår efter gul färg.

Något stort och gult tycktes ha kört på bilen i hög fart.

- Till exempel en gul Scaniabuss, mumlade Aronsson.

Aronsson begrep inte hur saker och ting hängde ihop.

Men en sak var tydlig: Allan Karlsson och hans vänner var duktiga på att ha ihjäl folk och sedan trola bort liken.

Åklagaren och mördarmaskinen

Kommissarie Aronsson ringde upp åklagaren i Eskilstuna.

Åklagaren hette Conny Ranelid, han ledde utredningen kring hundräringen Allan Karlssons försvinnande.

Ranelid blev allt mer intresserad av fallet med hundräringen som försvann.

Det var ett spännande fall, och han följde noga allt som hände.

Åklagare Ranelid ville få Allan Karlsson dömd för mord på Bulten Bylund och Hinken Hultén, även om polisen inte hittat deras kroppar.

För att det skulle lyckas krävdes en mycket skicklig åklagare.

Och det ansåg Ranelid att han var.

Kommissarie Aronsson berättade för åklagaren vad som hade hänt. Han sa att ledaren för *Never Again*, Per-Gunnar Gerdin, troligen var död.

Den krockade BMW:n och allt blod trydde på det.

Åklagare Ranelid blev mycket nöjd.

Ett tredje offer var precis vad han behövde.

98

Ranelid tänkte an hålla Allan Karlsson och de andra. De skulle gripas allihop och föras till häktet. Sedan skulle han få dem dömda allihop.

- Men kan vi verkligen få dem fällda för mord när vi inte har några kroppar? undrade Aronsson.

- Nu ska du inte vara negativ, sa Conny Ranelid.

Så fort du fångar in gubbsrutten åt mig ska du se att han berättar allt.

Åklagaren menade att Allan Karlsson hade all anledning att ta livet av busarna i *Never Again*.

Gubben hade helt klart stulit en väska som var deras.

Vad väskan innehöll visste inte åklagare Ranelid.

Men han var inte dummare än att han förstod att det handlade om något värdefullt.

För att inte själv bli dödade hade gubben och hans kumpaner tagit livet av först Bulten, sedan Hinken och Gerdin.

Det var motivet till att Karlsson blivit en mördare på gamla dagar. Ja, först hade han blivit en tjuv ...

Kommissarie Aronsson frågade hur åklagaren kunde vara så säker på att de tre offren verkligen var döda?

- Aronsson ska inte haka upp sig på detaljer, sa Ranelid.

När det gällde första offret, det vill säga Bulten, hittade hunden likspår på dressinen.

99

När det gällde offer nummer tre, det vill säga Gerdin, visade allt blod i bilen att han var död.

Och eftersom dessa två var döda var det högst troligt att nummer två, det vill säga Hinken, också var död.

Till slut skulle bevis komma fram.

Eller tror Aronsson att Hinken lämnade ifrån sig revolvern på Sjötorp helt frivilligt?

Det trodde inte kommissarie Aronsson.

- Åk nu till Växjö, Aronsson, och ta in på ett vettigt hotell. Jag läcker nyheten om att hundraåringen är en mördarmaskin. I morgon bitti har du så många tips att du kan fånga in honom före lunch, jag lovar.

Oärliga pengar

Den här kvällen mötte Benny sin storebror för första gången på trettio år.

Han räckte genast över en kasse med pengarna.

- Här har du dina tre miljoner, käre bror, sa Benny. Jag vill också be om ursäkt för hur jag betedde mig med arvet efter vår farbror.

Sedan fortsatte han, med allvarlig röst:

- Du ska veta att vi verkligen behöver din hjälp, för vi har ställt till det ordentligt.

Bröderna stod utanför Bosses stora hus på Västgötaskätten en mil utanför Falköping. Hundraåringen och de andra satt kvar i bussen. Bosse funderade. Sedan undrade han om han fick ställa några frågor. Det fick han mer än gärna.

- Är pengarna i kassen ärliga? frågade han.

- Inte det minsta, sa Benny.

- Har ni polisen efter er?

- Ja, både tjuvar och poliser, sa Benny. Men mest tjuvar.

- Vad har hänt med bussen? Den är ju förstörd i fronten.
- Vi körde över en tjuv i full fart.
- Dog han?
- Nej, tyvärr. Han ligger i bussen med hjärnskakning, brutna revben, bruten högerarm och ett öppet sår i låret.

- Vad är det mer jag behöver veta, frågade Bosse.
 - Tja, kanske att vi haft tjuväl ett par andra tjuvar, kompisar till den halvdöde i bussen.
 De vill ha tillbaka de femtio miljoner som vi råkat få tag i.

- Femtio miljoner? utbrast Bosse.
- Femtio miljoner. Minus en del utgifter.
 För bussen här, bland annat, sa Benny.

Bosse undrade också varför de körde omkring i en buss.

- Vi har med oss en elefant, svarade Benny.
- En elefant? sa Bosse.
- Ja, hon heter Sonja, sa Benny.

Bosse stod tyst en stund. Sedan sa han:

- Passar grillad kyckling och stekt potatis till kvällsmat?
- Det tror jag bestämt, sa Benny.
- Ingår det en sup? hördes en åldrig röst inifrån bussen.

Revolvermannen

Vännerna samlades runt köksbordet.
 Den halvdöde busen fick ligga kvar i bussen.
 Han sov tungt, sedan Benny stoppat i honom sömnpiller.
 Bosse fick höra vad brodern och hans vänner varit med om de senaste dagarna.
 Att två busar offrats var inget han hakade upp sig på.
 Han tyckte det var mer spännande med Sonja.

- Är det verkligen sant att ni har en elefant i bussen?
- Ja, och i morgon bitti ska hon ut i det fria, sa Gunilla.

Under tiden vaknade Chefen Gerdin ute i bussen.

Han hade huvudvärk och svårt att andas, och det blödde från såret i låret.
 Ilskan gjorde att han kunde stå ut med det onda, och han lyckades hasa sig ner från bussens hytt.

Han hade dessutom hittat sin egen pistol.
 Till sin stora förvåning låg den i handskfåcket.
 Tänk att alla i hela världen var idioter utom han själv!
 Gerdin smög sig haltande runt huset,
 han kikade in genom fönstren.

När han var säker på att alla var samlade i köket gick han in genom ytterdörren.

- Rör er intel skrek han och riktade revolvern mot sällskapet runt köksbordet.

Han fick de fem vännerna att ställa upp sig på rad. Gerdin förklarade att väskan borta i hörnet var hans.

Han tänkte ta med sig den.

Men först ville han veta ett och annat.

- Hur mycket pengar har försvunnit? röt han.

Allan sa att det fattades några miljoner, men att herr Revolvermannen kanske ändå var nöjd.

TVå av hans kamrater hade nämligen gått och dött, och därför var det färre att dela innehålllet med.

- Är Bulten och Hinken döda? sa Chefen.

- Gerdin? utbrast plötsligt Bosse. Det är ju du!

Jag kände inte igen dig först!

- Bosse Bus? utbrast Gerdin tillbaka.

Det var inte i går!

Och så möttes Bosse Bus och Chefen Gerdin i en kram.

- Jag tror jag överlever det här också, sa Allan Karlsson.

* * *

Gerdin och Bosse Bus hade varit mycket goda vänner. För länge sedan gjorde de affärer ihop.

Gerdins samvete hade inga gränser.

Han ville till exempel köpa in billiga köttbullar från Asien och spruta in formalin i dem.

Formalinet skulle göra att köttbullarna kunde hålla hur länge som helst. Då sa Bosse stopp.

Han fuskade gärna, men han ville inte hålla på med farliga ämnen som folk kunde dö av.

Gerdin tyckte att Bosse överdrev.

Inte dog man av lite kemikalier, menade han.

Vännerna skiljdes som vänner.

Bosse flyttade till gården i Västergötland,

medan Gerdin bytte karriär och blev råmare på heltid. De två hade inte träffats sedan dess.

Gerdins ilska försvann i samma ögonblick som han återfann sin kamrat.

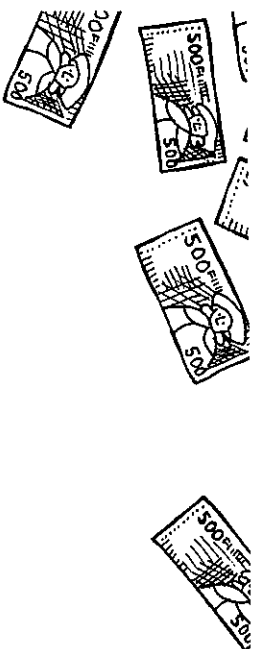
Han slog sig ner vid bordet tillsammans med Bosse Bus och hans vänner.

Att de haft ihjäl Bulten och Hinken kunde inte hjälpas.

De fick reda ut saker och ting dagen därpå.

Först skulle de njuta av mat och dryck.

- Skåll! sa Gerdin och svimmade med ansiktet rakt ner i maten.

Femhundra kilo biblar

Gerdin flyttades till en säng. Benny gav honom en ny dos sömmedel, så att han skulle sova till nästa dag. Sedan var det äntligen dags för mat. Gästerna berömde kycklingen. Aldrig hade de smakat så god och sattig fågel. Vad var hemligheten?

Bosse berättade att han köpte färska kycklingar från Polen, sedan sprutade han in en kryddblandning i varje kyckling. Kryddblandningen var hans egen. Sedan paketerade han om allihop och kallade kycklingarna för svenska. Svenska kycklingar sålde bättre än utländska, trots att de utländska inte var sämre.

– Folk är dumma i huvudet, fastslog Bosse.

Kvällen fortsatte på Klockaregård. Stämningen var på topp.

Glada historier avlöste varandra.

Bosse gjorde succé när han plockade fram en bibel och berättade att han läst hela boken, från början till slut.

106

– Låter som rena tortyren, sa Allan.
– Det var av egen nyfikenhet, sa Bosse.
– Så nyfiken blir jag aldrig, sa Allan.

Några månader tidigare hade Bosse fått ett samtal från en bekant som jobbade på en soprupp utanför Skövde. Sopkillen hade fått in en pall med femhundra kilo biblar som skulle eldas upp.

Det var tydligen något fel på dem. Biblarna var i äkta skinn och hade guld på bladen. Bosse visade runt bibeln.

– Det var det jävligaste, sa Gunilla.

Sopkillen tyckte det var synd att elda upp biblarna, när de var så fina. Han ringde till Bosse och frågade om han ville köpa dem för en tusenlapp. Bosse slog till direkt. Samma eftermiddag hade han ett halvt ton biblar i ladnan, men hur han än tittade på dem kunde han inte hitta något fel.

Till slut bestämde han sig för att läsa hela bibeln. För säkerhets skull jämförde han med sin egen bibel, som han inte titrat i sedan han konfirmerades.

Bosse läste och läste, kväll efter kväll.

Först Gamla testamentet, sedan Nya testamentet.

Han hittade inga fel någonsans.

Så en kväll var han framme vid sista kapitlet, och så småningom den allra sista versen.

Där var det!

107

Bosse delade ut biblior till alla runt bordet.
Han bad vännerna bläddra fram till sista sidan.
De två sista verserna löd:
21. Nåd från Herren Jesus åt alla.
22. Snipp snapp snut, så var sagan slut.

Alla skrattade åt skämtet.

* * *

En person som inte skrattade var kommissarie Aronsson.
Han satt i restaurangen på ett hotell i Växjö.
Kycklingen som han åt var torr och smaklös.
Det hjälpte lite att skölja ner eländet med en flaska vin.

Aronsson hade ingen familj, inga nära vänner,
inte ens en vettig hobby.
När jakten på hundraåringen var över tänkte han
ta semester och tänka över sitt liv.

Krigsrubriker

Vårsolen flödade, och Bosse dukade upp
till frukost på verandan. Gunilla ledde Sonja
ut ur bussen och vidare till en äng bakom huset.
Allan och Chefen Gerdin satt tillsammans
i hammocken och gungade försiktigt.
Allan beklagade att Bulten råkat frysa ihjäl
och att Hinken råkat hamna under Sonja.

Gerdin sa att det var tråkigt att höra
att pojkarerna var döda.
Men på sätt och vis var han inte förvånad
att de blivit besegrade av en hundraårig gubbe.
Båda hade nämligen varit otroligt korkade.

Bosse avbröt samtalet i hammocken.
Frukosten var serverad!
Äntligen fick Gerdin smaka på
världens saftigaste kyckling.

Efter frukosten åkte Julius och Bosse till Falköping
för att handla mat. Där fick de syn på
tidningarnas löpsedlar och krigsrubriker:

**Försvunne
HUNDRA-
ÅRINGEN
misstänkt för
TRIPPELMORD**

När de kom tillbaka från Falköping kallade de genast till möte i köket.

Julius berättade om vad som stod i tidningarna.

Alla i rummet, utom Bosse, var misstänkta för mord eller medhjälp till mord. De var efterlysta i hela landet.

Chefen Gerdin ansågs vara död.

Julius ville veta vad vännerna tyckte.

Skulle de fortsätta att gömma sig?

Eller ringa till polisen och låta rättvisan ha sin gång?

Då röt Gerdin ifrån:

– Över min halv döda kropp att vi ringer frivilligt till polisen och anmäler oss!

De skulle inte erkänna någonting för vare sig polis eller åklagare, menade Gerdin.

Hans erfarenhet var att rättvisan inte alltid var så rättvis. De andra höll med. Om de åkte fast skulle de kunna bli orättvist behandlade.

Och värre var om rättvisan den här gången skulle visa sig vara rättvis. Då skulle de råka riktigt illa ut.

Bäst att hålla sig undan den där rättvisan.

110

Gruppen beslutade att gömma den gula bussen under ett stort skynke i Bosses lada.

Man beslutade också att Bosse var den ende som fick lämna gården. Han var den ende som inte var efterlyst eller ansedd som död.

* * *

Dagen blev stressig för kommissarie Aronsson.

Tack vare uppmärksamheten i tidningarna haglade det in tips om var trippelmördaren kunde vara.

En bilförare hade sett en gul buss strax söder om Jönköping. Den körde norrut på motorvägen, och den hade haft en trasig front.

– E4 norrut, funderade kommissarie Aronsson.

Är dom på väg tillbaka till Sörmland?

Eller tänker dom gömma sig i Stockholm?

Han bestämde sig för att åka hem till sin trista och tomma lägenhet i Eskilstuna nästa dag.

Jag har inte ens en katt att krama, tänkte Aronsson och tömde kvällens sista grogg.

111